

פָּרֵק א' / פָּרֵץ מְבַלְבֵּל

הַמָּקוֹם: סוּלְטָנוּת¹ עוֹמָאן הַצְּפוֹנִית, דְּרוֹם־מִזְרַח חֲצִי הָאֵי עֶרֶב [רְאֵה מִפְּהַ בְּפָרֵק ב']

הַתְּאָרִיד: חֹדֶשׁ אִיר שְׁנַת תשס"ג - שְׁנַת 2003 לְמַנְיַן הַלְּוֹעִזִּים.

פָּרֵץ הַתְּעוֹרֵר לְאַחַר שְׁנָה רַבַּת סִיּוּטִים.

כְּשֶׁפָּקַח אֶת עֵינָיו וְהִבִּיט סְבִיבוֹ, הִבִּין שֶׁהוּא עֹדִין בְּחִלּוֹם. אֵי שָׁם, בְּתוֹדְעָתוֹ, זָכַר שֶׁהוּא אָמֹר לְהִיּוֹת בְּחֶרְבָּה כְּלִשְׁהִי, קָשׁוּר וְשָׁמוּר עַל יְדֵי מַחְבְּלִים שֶׁחֲטָפוּהוּ כְּבֹן עֶרְבָּה. זֶה מָה שֶׁהוּא זוֹכֵר, אוֹ זֶה מָה שֶׁהִבִּין.

אִם כֵּן, מָה הוּא עוֹשֶׂה בְּחֶדֶר שְׁכָל כָּלוֹ אוֹמֵר עֶשֶׂר, וְנִרְאָה כְּחֶדֶר בְּאַרְמוֹן?

הִיא בְּרוּר לוֹ שֶׁהוּא בְּאַרְמוֹן. הַכֹּל הִיא עֲמוּס עֶשֶׂר, וּמְעַצֵּב בְּפֶאֶר

1. סוּלְטָנוּת פְּרוּשָׁה מִמְּלָכָה - וְהַמוֹלֵךְ עָלֶיהָ נִקְרָא סוּלְטָן

רב בסגנון אורִינְטָלִי [סגנון מזרחי, הנוהג בארצות ערב]. הקיר
היה מכסה שטיחי אטלס ומשי, ועליהם רקומים ציורים מרהיבים
עשויים ביד אמן. המטה עליה שכב, היתה מטת פאר. בעצם, "מטה"
זו לא המלה הנכונה. היה זה אפריון של מלכים.

החדר היה ענקי. פרץ הבחין בשלחן עשוי עץ מהגוני, ארץ באפן
מגזם, ובחלונות צרים וגבוהים.

ליד הפתח, שהיה בצדו השני של החדר, עמדו שני ערביים לבושים
בתלבשת אחידה.

קרוב אליו עמד אדם לבוש בהדור, שהסתפל עליו ביראת כבוד. אף
אחד מבין השלשה לא היה נראה כדורש רעתו.

כל הפרטים הללו הספיקו בעבור פרץ כדי להבין שהוא עדין בחלום,
ולכן עצם את עיניו שוב.

בראשו חלפו המארעות שעברו עליו.

הוא זכר בפרוש שנגחטף. כן. המחשבה הפכה בהירה יותר. היה זה
בקהיר, בירת מצרים. לאחר ששהה מספר שעות במוזאון כתבי היד
בקהיר, כאשר שב לבית המלון. הוא זכר כיצד פתח את דלת הדרו,
ואז... מה? כל מה שהוא זוכר היה ריח חזק של כלורופורם [חומר
מרדים], ומיד לאחר מכן, כשמחו היה כבר מערפל, שמע הברות
בערבית במבטא תימני. פרץ הבין ערבית, ובמיוחד ערבית במבטא
תימני, אף לא זכר מה האנשים שלקחוהו דברו. וזהו.

כְּאִשֶׁר יְהוּדֵי נְחֻטָּף עַל יְדֵי עַרְבֵיִים, רַחֲמָנָא לִיצְלָן, עַל פִּי רוֹב הוּא שְׂבוּי בְּצוּרָה עֲלוּבָה וּמְתִיסֵר. וְעַל כֵּן הָיָה פֶּרֶץ נִתּוּן בְּבַעֲיָה. הָיָה נָעִים לוֹ לְהַמְשִׁיךְ לִישׁוֹן וְלַחֲלֵם עַל הַחֶדֶר הַהַדוּר וְעַל הַמָּטָה הַנוֹחָה. הוּא לֹא רָצָה לְהִתְעוֹרֵר לְמַצִּיאוֹת הָאֲכֹזְרִית. אֲבָל, כְּאִשֶׁר הָאָדָם צָמָא, יִתֵּן אֶת כָּל עֲשָׂרוֹ וְנוּחוֹתוֹ, וְקָל וְחֶמֶר אֶת חֲלוּמוֹתָיו עַל עֲשָׂרוֹ וְנוּחוֹתוֹ, בְּעֵבוֹר כּוֹס מַיִם – וּפְרֵץ חֵשׁ צָמָאוֹן אִיוֹם.

”אִינוֹ לָךְ בְּרִיָּה”, לְחֵשׁ לוֹ קוֹל מְגֻרָנוֹ הַצָּחִיחַ, ”אֵלֶּא לְהִתְעוֹרֵר וּלְבַקֵּשׁ לְשִׁתּוֹת, אֲפִילוֹ מִמַּיִם דְּלוּחִים, וּבִלְבָד שְׁתַּרְגִּישׁ לַחוֹת בְּפִיָּה הַיָּבֵשׁ, וְאוּלֵי אֲפִילוֹ תִקְבַּל מִשׁוּבִיָּךְ מְעַט טְפוֹת מַיִם נְקִיִּים...”

אֲבָל, הַפְּחַד מְפַנֵּי מֶה שִׁירָאָה, לֹא נָתַן לְפָרֶץ לְפַקֵּחַ אֶת עֵינָיו. כְּאִשֶׁר יִפְקַח עֵינָיִם, חֵשֶׁב לְעֲצָמוֹ, יִרְאֶה בְּוֹדָאֵי אֶת הַמַּצָּב הָאֲמִתִּי בּוֹ הוּא נִתּוֹן, וְהוּא פָּחַד לְחֵשֶׁב עַל כָּךְ.

זְמַן מָה נִלְחָמוּ בְּלִבּוֹ שְׁנֵי כַּחוֹת אֱלוֹ, הַפְּחַד שֶׁדָּרַשׁ לֹא לְרִאוֹת אֶת הַמַּצָּב, וְהַצָּמָאוֹן שֶׁהִכְרִיחַ אוֹתוֹ לְבַקֵּשׁ מַיִם, לְאַחַר זְמַן מָה נִצַּח הַצָּמָאוֹן אֶת הַפְּחַד. פֶּרֶץ הִחְלִיט לְהִרְשׁוֹת לְעֲצָמוֹ לְהִתְעוֹרֵר, לְמִרוֹת הָאֵימָה שֶׁמְחַכָּה לוֹ. בְּזִהִירוֹת פָּקַח אֶת עֵינָיו. הַפַּעַם הָיָה עַר לְחֲלוּטִין, וּבְכָל זֹאת מָצָא אֶת עֲצָמוֹ בְּאוֹתוֹ חֶדֶר מְפֹאָר, שׁוֹכֵב עַל אוֹתוֹ אֲפִרְיוֹן מְלָכִים. הוּא הָיָה עֵינֵף וְלֹא הִצְלִיחַ לְעֵבֵד אֶת הַנְּתוּנִים שֶׁהִתְרוֹצְצוּ בְּמַחוֹ, וְלָכֵן וַתֵּר וְלֹא הֶעֱמִיק בְּמַחְשָׁבוֹת.

בַּתְּנוּעָה אֵינְסְטִינְקְטִיבִית רָכַן לְצַדֵּי הַמָּטָה, כְּדִי לְאַחֵז בְּנִטְלָה וְלִטֹּל יָדָיו, אֲךָ לֹא מָצָא, לֹא גִיגִית וְלֹא נִטְלָה.

הָעַרְבֵי הַלְבוּשׁ בְּהַדוּר, אֲשֶׁר עָמַד סְמוּךְ לְשִׁלְחוֹן, שָׁם לֵב לְזֹאת.

הוא נגש אליו, השתחווה, ואמר בערבית: "מה יחפש הוד מעלתו המלכותית? עבדך מאלק לפקדת הוד מעלתו המלכותית. כל אשר יחפץ אביא לו, אם אוכל."

פרץ הבין כל מלה במשפט המוזר הזה. הוא הבין עוד דבר: אם הוא ער, ובכל זאת הוזה הזיות, כנראה שדעתו נשתבשה עליו, או שהוא משמש חלק מהצגה שאינו מבין את פשרה...

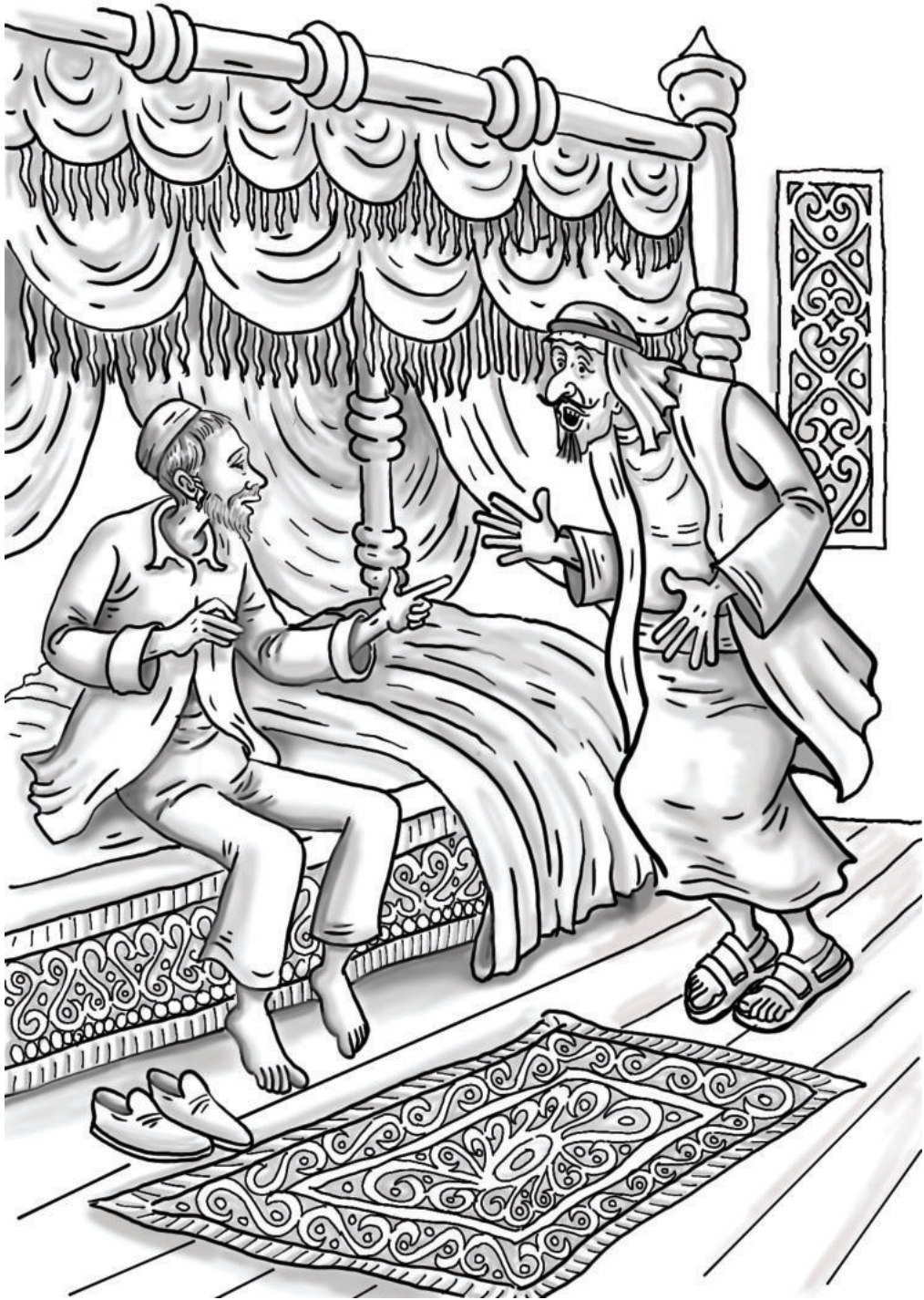
הוא שכח לרגע את צמאונו, מנסה להבין מדוע הביאו אותו להצגה המשונה הזו. כאשר פנה אליו העבד פעם נוספת ואמר: "עבדך מאלק לפקדת הוד מעלתו המלכותית, מה יבקש?" הוציא פרץ את כל תסכולו על האיש שקורא לעצמו מאלק, ומכנה אותו בתואר המוזר: "הוד מעלתו המלכותית". והוא שאג בערבית:

"אולי תספר לי מה ההצגה הזו?"

בעבור מי, ובעבור מה, ההתעללות הזו בי?"

מאלק החזיר כמת. פניו הלבנו מאימה, בצורה שאדם לא יכול להציג ללא אפור. "את החרדה הזו, האיש הזה לא מציג," חשב פרץ ברחמים, "הוא משכנע לחלוטין שאני שליט. מישהו משטה בנו, גם בי וגם במשרת הזה... אבל למה?"

מאלק לא הבין למה נסיד הכתר קוצף עליו, אך זאת ידע - במלה אחת יכול היה בימים הקרובים לצוות לתלותו. הוא השתחווה

"עבֵדְךָ מַאֲלִיָּק לַפְּקֻדֹת הַיּוֹד מֵעֲלָתוֹ הַמַּלְכוּתִית. כָּל אֲשֶׁר יִחְפֹּץ, אָבִיא לוֹ, אִם אוֹכֵל."

לפרץ והחל לבכות. נכר היה עליו שרצה לבקש רחמים, אך לא היה מסוגל לדבר. פרץ חש רגשי אשמה ואמר: "טייב, טייב, טוב, טוב, בערבית] מאליק, הדברים שאמרתי זה בגלל דבר שלא קשור אליך בכלל. לא אעשה לך כלום. אני מבקש סליחה מאד. תקבל פצוי, אני מבטיח. לא נשבע, מבטיח. תביא לי גיגית וספל מים, בעצם, אמר לי איפה השרותים." [בידעו שהסכוי שמאליק יבין משהו על נטילת ידים, שואף לאפס]."

מאליק הצביע לכוון המסדרון, מעכל שהסכנה חלפה, ואלו פרץ נטל ידיו כדרך שנוטלים ידים כשאינן כוס, ואחר כך שתה כדרך ששותים כשאינן כוס, מכף ידו אשר שמשה כקערית. הוא שתה עוד ועוד, ואחרי כן עוד פעם אחת "עוד", שכן כשמדבר בצמאון איום - אין הבדל בין שבויו שחטפוהו, לקיסר בעל מעלה מלכותית...

לפתע, נזכר מאליק, שנסיף הכתר בקש גיגית וכוס מים. פרץ בקש זאת על מנת לטל ידיו, אך מאליק לא הבין כך, וכאשר חזר פרץ, שנטל ידיו ללא כוס, גחך במרירות למראה גיגית חרסינה מלאה במי סבון שעמדה הכן, ומגבת פרותית לצדה.

הוא הביט לעבר השלחן המפאר. לפליאתו הרבה, במקום קנקן חרסינה וכוס בדלח, אשר היו מתאימים בהחלט לאדם שמתחסיסם אליו כנסיף או כאמיר - [סוג שליט בארצות ערב], הונחו על השלחן בקבוק מים מינרליים סגור וכוס חד פעמית - בדיוק מה שאיש חרדי מבקש, כשהוא מבקר אצל קרובים שאינם שומרי תורה ומצוות.

מאליק היה עדין חור, אבל כשראה שנסיף הכתר מביט על השלחן,

אָמַר: "הָרַב מֵהַדְּנִי - שֶׁהוּא הָרַב הַיְהוּדִי, שֶׁשְׁכַרְנוּ בְּמִיחָד בְּשִׁבְלֵי הוֹד מֵעֲלֹתוֹ הַמְּלֻכוֹתִית, הַסְּבִיר לִי מִסֵּפֶר דְּבָרִים אֲשֶׁר הוֹד מֵעֲלֹתוֹ הַמְּלֻכוֹתִית זָקוּק לָהֶם, בְּגִלְל הַיּוֹתוֹ אָדוּק..." הוּא הַצְּבִיעַ עַל הַכּוֹס וְאָמַר: "כּוֹס בְּלֶסְטִיק חֵד בְּעֵמִי וּבְקִבּוּק סְגוּר הָרִמְטִי, וְהִנֵּה סִימָן שֶׁל בְּד"ס. [בְּד"ץ]".

פָּרַץ לָקַח אֶת הַכּוֹס, וְנָגַשׁ לְפִיּוֹר. הַפְּעַם נָטַל יָדָיו כְּרָאוּי, בְּעוֹד מֵאֲלִיק מִתְּפִלָּא מִדּוּעַ נִסִּיד הַכֶּתֶר "שׁוֹטֶף" אֶת הַכּוֹס, אֶךְ לֹא הֵעִז לְשֹׂאוֹל אֶת פָּרֶץ מְאוּמָה. [פָּרֶץ נָטַל יָדָיו שְׁמוֹנָה פְּעָמִים לְסְרוּגִין, כְּשִׁיטַת הַגֶּר"א, וְכֹאשֶׁר אָדָם שֶׁבִּכְלָל לֹא יוֹדֵעַ מַהִי נְטִילַת יָדִים, רוֹאֵה פְּעֻלָּה כְּזוֹ, הוּא מְשַׁכְּנֵעַ שֶׁמִּדְּבָר בְּשִׁטְיַת הַכּוֹס].